

Arrest

nr. 216 498 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FRET
Groene Hofstraat 35
2850 BOOM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2016 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. FRET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: G., S.
geboortedatum: 14.04.1988
geboorteplaats: Sarajevo
nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]

Geen geldig paspoort.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en hun kinderen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij doet ter zitting afstand van de in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiele motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Het zorgvuldigheidsprincipe legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing dd. 25.02.2016 is als volgt gemotiveerd:

Geen geldig paspoort.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en hun kinderen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”

Deze beslissing werd genomen n.a.v. het feit dat verzoekster te kennen heeft gegeven met haar levenspartner wettelijk te willen samenwonen dan wel te huwen, hetgeen ook ontegensprekelijk blijkt uit de motivering van de beslissing.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt om in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden of haar gekend zijn, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te stoelen op een correcte feitenvinding (.RvS 2 februari 200.7, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De Gemeente Boom is op de hoogte van de penibele situatie van verzoekster die uiteraard haar situatie wenst te regulariseren en hiertoe al een hele tijd tracht het nodige te doen.

Verwerende partij kon dan ook eenvoudigweg vaststellen dat verzoekster moeder is van 6 kinderen, allen geboren in België, met dezelfde partner, H. H., waarvan de oudste, R. H., werd geboren te Antwerpen op 08.04.2003.

Verzoekster deed ook al het nodige bij de Ambassade om een (nieuw) paspoort te bemachtigen, doch deze weigert dit af te leveren.

Verzoekster dient hiervoor een nieuwe officiële aanvraag in bij monde van haar raadsman.

De Gemeente Boom is tevens op de hoogte dat verzoekster hiermee bezig is en dat dit de enige reden is waarom het verzoekschrift tot regularisatie om humanitaire redenen in toepassing van artikel 9 bis van de Verblijfswet van 15 december 1980, nog niet werd ingediend

Gelet op het voorgaande is de gemeente Boom doch ook verwerende partij op de hoogte van het adres van verzoekster, namelijk bij haar levenspartner en kinderen, dit alleszins sinds 2003, zijnde aldus 13 jaar.

Desalniettemin heeft verwerende partij nooit eerder iets ondernomen tegen verzoekster en heeft zij haar aanwezigheid in België bij haar gezin steeds toegelaten.

Al de belangen van verzoekster zijn in België gevestigd. De laatste 18 jaar verbleef zij hier ononderbroken.

Verwerende partij had met voorgaande feitelijke elementen rekening dienen te houden bij het nemen van haar beslissing.

Door dit niet te doen en nu verzoekster eindelijk poogt haar situatie te regulariseren, wordt haar plots een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Dit is allerminst onzorgvuldig en bovendien volstrekt onredelijk.

Dit is eens te meer het geval daar in 2010 haar een goedkeuring werd verleend door de Dienst Vreemdelingenzaken om te huwen met haar levenspartner, de heer H. H..

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden."

2.2. De verwerende partij gaat in haar nota niet in op het middel.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het

redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Voorafgaandelijk moet worden benadrukt dat de Raad is gevat door de middelen, zoals aangevoerd door de partijen, en kan, middelen van openbare orde daargelaten, het verzoekschrift niet ultra petita ambtshalve uitbreiden naar andere middelen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Luidens deze bepaling moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdelingen die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Verzoekster betwist niet dat zij geen geldig paspoort heeft, en zij toont niet aan dat haar stelling dat zij al een hele tijd haar situatie tracht te regulariseren en zij het nodige deed bij de ambassade om een nieuw paspoort te bemachtigen maar dat dit haar geweigerd wordt, de toepassing van de voormelde bepaling in de weg zou staan. Van het feit dat een nieuwe officiële aanvraag daartoe werd ingediend; zoals verzoekster beweert, ligt trouwens geen enkel bewijs voor.

Waar verzoekster de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar partner en haar kinderen die allen geboren zijn in België, kan zij niet worden gevolgd: in de bestreden beslissing wordt wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters partner en kinderen, maar wordt gesteld dat noch de intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen, noch het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner en hun kinderen haar automatisch recht geven op verblijf. Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling van de gemachtigde onwettig is, in strijd met de hogere rechtsnormen, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, maar zij blijft daartoe volledig in gebreke: verzoekster beperkt zich tot het argument dat haar in 2010 een goedkeuring werd verleend om te huwen met haar levenspartner, maar toont niet aan dat deze goedkeuring op zich haar verblijfsrechtelijke status zou veranderen. In de brief betreffende de toelating van het huwelijk wordt overigens nog gesteld dat *“dit huwelijk [...] volledig los [staat] van de procedure tot het bekomen van een verblijfsvergunning”*.

Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij nooit eerder iets heeft ondernomen en haar aanwezigheid in België bij haar gezin steeds heeft toegelaten, moet erop worden gewezen dat zij niet aantoonbaar welk belang zij heeft bij deze grief, of in hoeverre deze vaststelling thans de afgifte van de bestreden beslissing in de weg staat. Verder toont zij op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing niet mocht worden genomen omwille van haar langdurig ononderbroken verblijf in België en haar stelling dat al haar belangen in België zijn gevestigd. Het moet worden herhaald dat het de Raad niet toekomt om zelf de middelen te gaan uitbreiden.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS